Mizah

HER KAFADAN BİR SES :
— Bayrakları açmışlar, burası Kurultay mı!
— Hayır, gürültay !

FIKRALAR

Ağzına lâyık!

Yeni gelin, kocasına itirafta bulunuyordu:

— Ben pek yemek pişirmesini bilmem ama, iki şey vardır ki: Onlara diyecek yoktur. Biri yaprak dolması, biri de kapuska. Bu gece de sana onları yaptım. Bakalım nasıl bulacaksın?...

Kocası başını sallayıp ağzını oynatarak:

— Ya?... dedi. Peki, bu şimdi yediğim onlardan hingisi?

Var mı ki

Sevgili dostumuz, karikatürist ve ressam Münif Fehim bir kaç arkadaşiyle beraberdi. Muhtelif meseleleri konuşuyorlar, tatlı tatlı dedikodu yapıyorlardı. İçlerinden biri, ötekine:

— Yahu! dedi. Karına dün sokakta rastladım, selâm verdim, almadı. Pek dalgına benziyordu. Aklı nerede acaba?

Münif Fehim söze karıştı:

— Vallahi, dedi. O, karısını aldığı gündenberi, aklının olmadığını bilir ama, nerede bıraktığını herhalde sormamıştır.

Âbı Hayat

Doktor Fahreddin Kerim bir hastasına tavsiyelerde bulunuyordu:

— İçki insanın hayatını kısaltır, bunu aklımızdan çıkarmayın...

Hasta cevap verdi:

— O muhakkak, efendim... Ben bunu bizzat tecrübe etmişimdir.

Fahreddin Kerim sevindi:

— Yaa?

Dedi, hasta devam etti:

— Evet. İçmediğim zamanlar saatlar bir türlü geçmek bilmiyor...

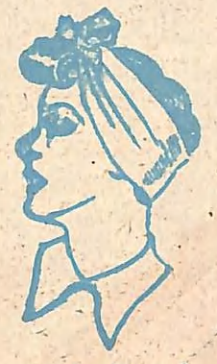

Veda busesi

Sırnaşık delikanlı, balo gecesi, sabaha kadar kızın peşinden ayrılmamış, ne zaman onu tenha bir köşeye çekse: «Bir öpücük!» diye yalvarmıştı.

Kız nihayet kaşlarını çatarak kat'î bir tavırla:

— Nafile ısrar etmeyin! dedi. Âdetim değildir. Ben hiç bir erkekle öpüşmem. Yalnız, birisinden ayrılırken bir buse veririm...

Delikanlı:

— Yaa, sahi mı? dedi. Hadi öyleyse, Allaha ısmarladık...

Ne bilsin?

Ahmet Emin Yalman, yine bir seyahate çıkmış, Avrupaya gidiyordu. Vapurda bir tanıdığı ile buluştu. Eski günlerden, yeni ahbaplardan söz açtılar. İkisinin de müştereken tanıdıkları bir genç kadına sıra gelince tanıdık:

— Nasıl? dedi. Yine iyi giyiniyor mu?

Ahmet Emin Yalman cevap verdi:

— Bilmem vallahi, giyinirken hiç yanında bulunmadım!

Saygılı delikanlı

Leylâ ,arkadaşının nişanlandığını işitmişti. Karşılaştığı zaman :

— Tebrik ederim, Neclâcığım! dedi. Nişanlın nasıl bir çocuk?

Neclâ başını kaldırdı, göğsünü kabarttı, gerdanını çıkardı:

— O! Öyle güzel, öyle tatlı, öyle şeker bir çocuk ki! Hele o kadar kibar, o kadar saygılı ki!

— Ya?

— Evet. Meselâ cigarasını yere attığı zaman, halı yanmasın diye, ayağiyle basıp söndürüyor!

Babası gibi

Ses yıldızlarımızdan Müzeyyen Senar Işıl, bir arkadaşına misafir gitmişti. Evin küçük bir erkek çocuğu vardı. İnsanın hemen: «Evlerden ırak!» diyeceği kadar yaramaz ve küfürbaz bir çocuk.

Bir aralık Müzeyyen Senar Işıl:

— Maşallah! dedi. Oğlunuz pek küçük amma, galiba mektebe gidiyor?

Ev sahibi içini çekti:

— Hayır, dedi. Henüz beş yaşında.

O zaman Müzeyyen Senar Işıl:

— Öyleyse, dedi. Bu küfürleri nereden öğrendi?

Ev sahibi, bir daha içini çekti:

— Şey, dedi. Babası vaktiyle mektebe gitmiş de!...

Kabahat

Bakışmışlar, süzüşmüşler, gülüşmüşler, nihayet konuşup anlaşmışlardı. Şehrin tenha bir tarafına doğru yol aldılar ve delikanlı, karanlıktan istifade ederek, kıza sarıldı, öpmeye teşebbüs etti:

Kız, kaşlarını çatarak, dargın bir tavırla:

— Aşkolsun! dedi. Tanışalı bir saat oldu, şimdi öpmeye kalkıyorsunuz!

Alamimüt âşık, boynunu büktü:

— Affedersiniz. Geç kaldımsa kusura bakmayın!

Aşk reçetesi

Genç kıza, yeni tanıştığı doktordan mektup gelmişti. Heyecanla açtı. Parmakları titreyerek evirdi, çevirdi. Fakat bir türlü okuyamıyordu.

— Ah! Bu doktorların yazısını da okumak mümkün değildir ki! diye söylendi. Yalnız eczacılar okuyabilir!

Başka çare yoktu. Hemen civardaki eczahaneye koştu. Tezgâhtaki adama:

— Lütfen şuna bakar mısınız? dedi.

Adam kâğıdı alıp hemen gitti. On dakika sonra elinde bir şişe ile geldi:

— Buyurun, küçük hanım. İlâcınız hazır!

Zamanla ...

Arkadaşının anlattıklarını uzun uzun dinledikten sonra dudak büktü:

— Peki ama, bunda dedikodu denebilecek bir taraf göremiyorum ki...

— Hele bekle, aradan bir kaç gün geçsin, o zaman görürsün...

Zavallı!

Annesi kızına:

— E ,söyle bakayım: Nişanlını nasıl buluyorsun?

Diye sordu.

Kız omuz silkti:

— Ne bileyim ben! Öpüşmekten başka bir şey düşündüğü yok!

Annesinin canı sıkılmıştı:

— Vah zavallı yavrucuğum! dedi. Peki, bu adamla sen ne yapıyorsun?

— Hiç! Öpüşüyorum ...

Sözüm meclisten dışarı

Delikanlı sevgilisine takıldı:

— Bu köpeği benden fazla seviyorsun galiba...

Genç kadın cevap verdi:

— Hayır, ben bütün hayvanları aynı derecede severim...

SAYI: 73 — Cilt: 3 Fiatı 25 Kuruş 28 KASIM 1947

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

★ CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI ★

INAT ve SABIR

İri yarı, kalın enseli bir yeniçeri, işlek bir caddeden pür heybet, pür azamet geçiyormuş. Arkasından yurüyen, muzip bir zengin; ilk tesadüf ettiği pejmürde kılıklı, cılız, sıska bir adamı çevirmiş:

— Hemşerim, demiş. Bana bak! Şu önden giden yeniçeri var ya; işte onun ensesine okkalı bir tokat yerleştirirsen, sana bir altın veririm. Nasıl yapabilir misin?

Zavallı fakir, bir liranın sevinciyle parlayan gözlerini yeniçerinin ensesine dikmiş:

— Yaparım!

Demiş ,yeniçeriye yaklaşmış, gerinmiş, şakkadak tokadı yapıştırmış. Yeniçeri, hiddet içerisinde yeri dönmüş:

— Bre! demiş. Ne halt ettin?

Adam, ellerini uğuşturarak özür dilemiş:

— Afedersiniz, demiş. Sizi çok yakın bir ahbabıma benzettim.

Affa uğramış ve zenginden lirayı almış. Fakat, zengin muzip:

— Nasıl, demiş. Bir tokat daha vurabilir misin? Lira hazır!

Adam, «Ya settar!» demiş, ikinci tokadı, yeniçerinin ensesine kütletmiş. Yine aynı terane, yine affa uğramış ve lirayı almış.

Muzip zenginin teşvikiyle üçüncü tokadı da yiyen yeniçeri, gözlerini fıldır fıldır döndürürken fakircik, zengini göstermiş:

— Ağam, demiş. Sende bu ense, onda bu sarı liracıklar varken sen daha çok tokat yersin!

Dört dışişleri bakanı, yine Londrada toplandılar. Bu konferanstan da yine bir netice alınmıyacağına, Sovyet hariciye nazırı Molotofun türlü mânasızlıklar yapacağına şimdiden inanabilirsiniz. Hattâ, Molotofa bile bunun sebebini sorsak, bize :

— Onlarda bu sabır, bizde bu inat varken daha çok konferansların akamete uğradığını görebilirsiniz!

Diyeceğine şüphe etmiyelim.

MİZAHÇI

Sarhoşları ve asayişi bozanları Sıkıyönetim cezalandıracak:

**Sıkıyönetim — İçme de beyim içme, sarhoş olursun,
Saat da beşten sonra, benim olursun!**

Yürü ya kulum!

Yazan: ERTUĞRUL ŞEVKET

Şu Cenabı Mevlânın hikmetinden sual edilmemesi ne kadar yerinde, ne kadar güzel, ne kadar işe yarayan bir söz.

Ya, edilseydi... Billâhi bir çoğumuz, Tatarağası gibi yaya kalır, sudan çıkmış balığa döner, ne yapacağımızı, ne edeceğimizi şaşırır, apışır, kalırdık.

Bereket evliyayı umur, bu darbı meselin ma nahn ü fihine vakıftırlar da, rahat nefes almak; şunun, bunun yüzüne göz kırpmadan bakmak, imkânını bulabiliyoruz.

Yoksa neydi o dedikodular ve ne olurdu o dedikoduları meydana çıkaranların hali?

Yok, eski ticaret bakanı Atıf İnan şöyle yapmış; yok, ifşaatta bulunmuş; yok, bilmem ne nesne işlerin içinde parmağı varmış... Halbuki, zavallı; hikmetinden sual edilmiyen Mevlânın nelere kadir olduğunu; kullarına, neler ve neler, ne imkânlar bahşedebileceğini bizlere bir defa daha etraflıca, Büyük Millet Meclisi kürsüsünden izah ediverdi.

Bu sevgili, sevimli ve tombulca vatandaşımız, 1932 senesinde yüz elli lira gibi aşağılık, pespaye bir borcu alacak; onun kanatları altına sığınarak ömrünü idame ettirecek bir hal-i esef iştimalde imiş. Bu nakûs talih, 1937 senesine kadar devam etmiş. Fakat bir gün Cenabı kadidirülmevlâ ve tekaddes hazretleri, kendilerine:

— Yürü, ya kulum!

Emrini vermişler ve Atıf İnan vatandaştmız da; refahın, saadetin, zenginliğin diyarına kadar dayanmışlar ve 1937 den 1947 ye kadar olan on sene zarfında, aşağı yukarı yüz yirmi bin liralık kadar bir serveti, bir servetcegizi dercip edivermişler; şimdi, bar bar bağırıyor:

— İsterseniz, hesabını veririm!

Diye...

Sağ olsun, var olsun, berhurdar olsun ve icabederse, on senede elde ettiği yüz yirmi bin liranın hesabını veredursun!

Bizim aklımızın almadığı, alamadığı, almasına imkân tasavvur edilmediği küçücük bir nokta var: O da, on sene evvel, yüz elli liraya muhtaç, bunu borç olarak bin bir müşkülât içerisinde alacak bir adamın, on sene sonra yüz yirmi bin liralık bir servete sahip oluşudur.

Şüphesiz, bunda Cenabıhakkın:

— Yürü, ya kulum!

Demesi, büyük bir âmil olmuştur amma, yürünen yol, yapılan iş nedir?

On senede, yüz yirmi bin lira! Dilc kolay bir rakkam!

Allah, uzun ömürler versin, Atıf İnan arkadaşımız, yirmi sene daha yaşarsa, kendilerini iki milyon iki yüz elli bin liralık bir adam göreceğiz demektir.

Peki, bu on sene içinde, bu muhterem zat, ne işler görmüş, hangi kazançlı vazifelerde bulunmuştur. Bir insanın, eline geçen paranın dörtte birini artırdığını kabul edelim. O zaman, asgarî olarak Atıf İnan vatandaşımız, ayda dört bin lira kazanıp, bin lirasını arttırmak ve on sene içinde yüz yirmi bin lirayı biriktirmek gibi şerefli bir mevkie yükselir ki: Biz efkar u fukaraların yanında hüt dağları gibi bir manzaraya sahip olur.

Yalnız, öğrenmek istediğimiz bir nokta var: On sene içinde bu parayı elde etmek için insan; ziraatçi mi, ticaretçi mi, bankacı mı olmalı, yoksa devlet kapısına mı kapılanmalı?

Ayda bin lira ayırabilmek ve on sene içinde yüz yirmi bin türk lirasına hükmünü geçirebilmek. Vallahi, kendimi masal dinliyor sanıyor ve gazetelerdeki yazıları okuyan çocuklarımın yüzüne bakamıyor, onların:

— Amma da beceriksiz babamız varmış!

Demelerinden korkuyorum.

Malûmu âliniz, biz, ayda bin lirayı ayırmak değil; müddeti hayatımızca bin lirayı bir arada ne görmüş, ne de görecek kullardanız.

Cenabı Mevlâ, bize, bir defa :

— Yürü, ya kulum!

Diyecektir, ama, o da, bu dâr-ı fenadan, dâr-ı bekaya göceceğimiz gündür!

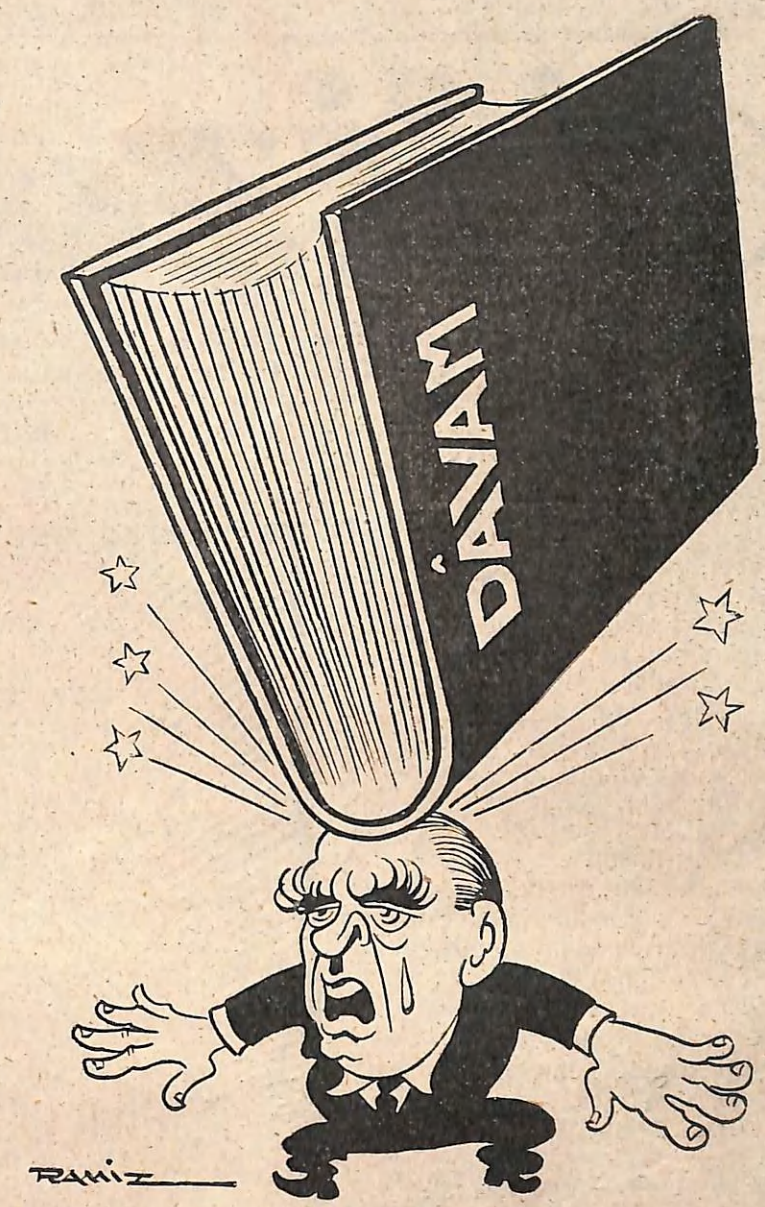

Meşhur davadan sonra:
Hasan Âli Cücel!

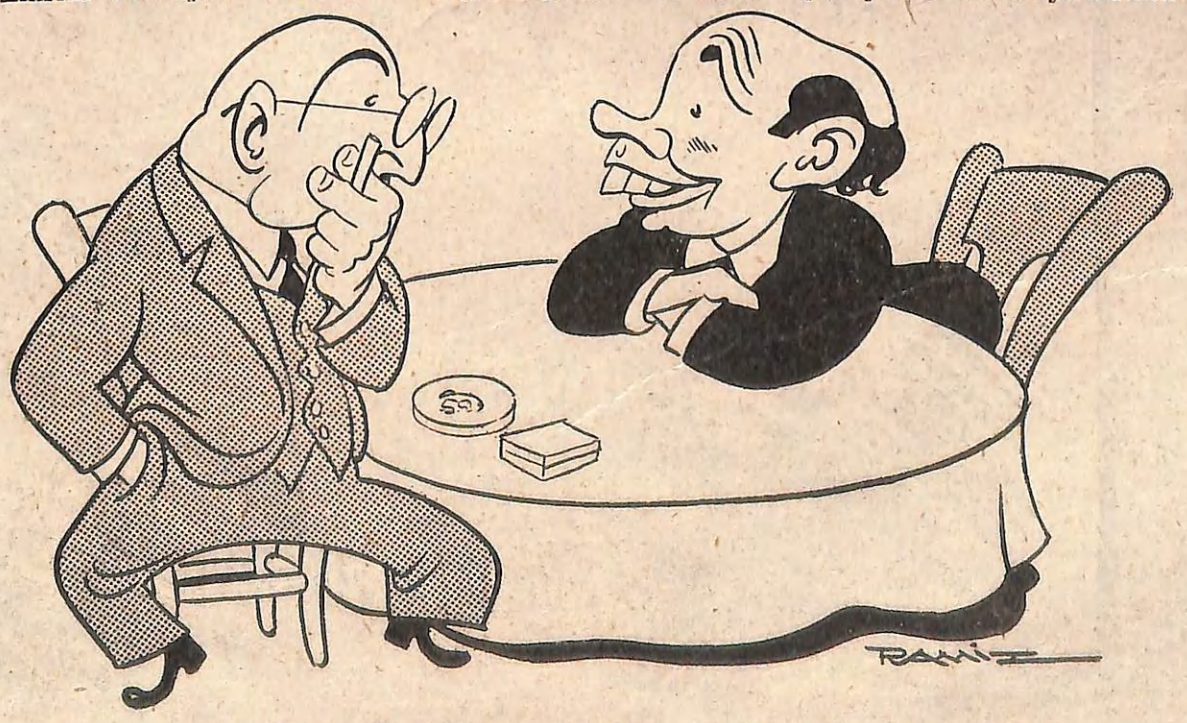

— Bazı milletvekilleri «Atıf İnan masum» diyorlar.
— Nafile ,Atıfa inan derler ama, halka inan demek kolay değil!

ONLARDA KONUŞTU...

Meğer onlar da bir gün itirâf edecekmiş:
Nice yıllardan beri halkımız neler çekmiş!

Meğer eksik değilmiş rüşvet de, iltimas da;
Çapul pupa yelkenmiş, vurgun çala kürekmiş.

Bakılmazmış işine mesâlih erbabının;
Bakılması bâbında bâzı şartlar gerekmiş!

Dinlemezmiş hükûmet fırkanın sözlerini,
Bir de gûyâ fırkayla hükûmet müşterekmiş!

Böyle Halk fırkasını dinlememek gayreti,
Halkın da feryâdına omuz vermek demekmiş!

Halk fırkası bir devmiş; teşbihte olmaz hatâ;
Demokrat Parti onu çimdikliyen bebekmiş.

Kabul etmiş fırkanın herkes dev olduğunu,
Bir kimse de iddia etmemiş ki: Melekmiş!

Doğrusu, böyle devden cüce işler çıkması,
Şeytan kulağına kurşun, akıllara zeyrekmiş!

Yolluklar, ödenekler, artırıp eksiltmeler,
Hasanın tablasından yağma olan börekmiş!

Yirmi evlik bir köye kırk beş bine malolan
Bir okul yüklendiği masal değil, gerçekmiş!

Bu hesaba ,kitaba uymayan köy okulu
Yapılan işler için en mükemmel mihekmiş!

Bahâlılık şahlanıp dururken bir tarafta,
Bir tarafta bu israf, acâyiplikte tekmiş!

Gıda, eşya, od, ocak, demir, tuğla, çimento...
Hulâsa, memlekette buhrân etek etekmiş!

Tamâm altı kurultay susanların merâmı
Yedinci kurultayda top yekûn söylemekmiş!

Nihâyet konuşmanın lezzetini aldılar,
Demokratlardan evvel hepsi az çok ürkekmiş!

Yirmi yıl konuşmayı âdet etseydi onlar,
Ne şehirli tek ceket, ne köylü tek yelekmiş!

Deli Ozan! Kimseye sormam ne biçtin diye;
Ne biçmiştir, anlarım; bilirim ki ne ekmiş!

DELİ OZAN

— Komşumuz kızını evlendriyor, Tokatliyanda düğünü varmış, beni davet ettiler. Ne olur bir becelik tuvaletini bana ver de giyeyim!

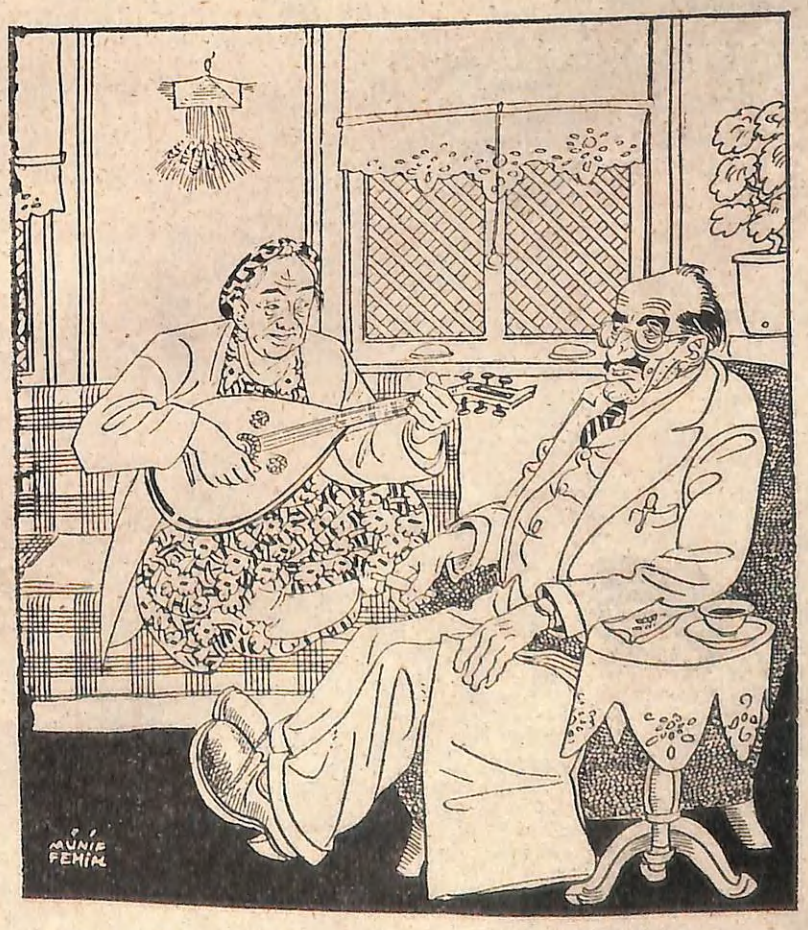

Kadın — Hani makamlardan makam beğen deseler, ben suzinak makamını tercih ederim.

Erkek — Doğrusu o fikirde değilim, hanım... Ben, hükûmet makamını hiç birine değişmem!

Yeni darbı meseller

Kim ki kendinden gayrısını hor ve hakir görür, o, hapishanelerin en kötüsü olan bir kişilik hapishanede ömür çürütür.

★

Bir yapı, istimlâke mevzu olmıyacak neviden ise imardır.

★

Otomobil yürüdükçe, şoför yolcuların hepsine bedeldir.

★

Cefa hayatın salatasıdır.

★

Plâtonik aşka, şunun için inanmamak gerek, insandan garyrısına âşık olan yok.

★

Metholunmak bir ihtiyaçtır. Ancak methe lâyık olduklarına güvenenler, kendilerini başkalarının methetmesini bekliyebilirler.

★

Şehadetnameli liyakatsizler, güzel ve fakat ahmak olan kadınlara benzerler.

★

Telâş tenbelliğe eştir.

★

İnsanlar, sahiden samimîleşmedikçe kıyamet kopmaz.

★

İltimas ,emanet para ile hovardalıktır.

★

Talih vardır, yâr olana yârdır.

★

Sevgi, menfaatperestliğin kendisidir. Çünkü sahip olmamak için hiç sevda çekilmiyor.

★

Kaza ekseriyetle «geliyorum» der.

★

Hayvan, fenalığı bilmiyerek yapar, insan bilerek.

★

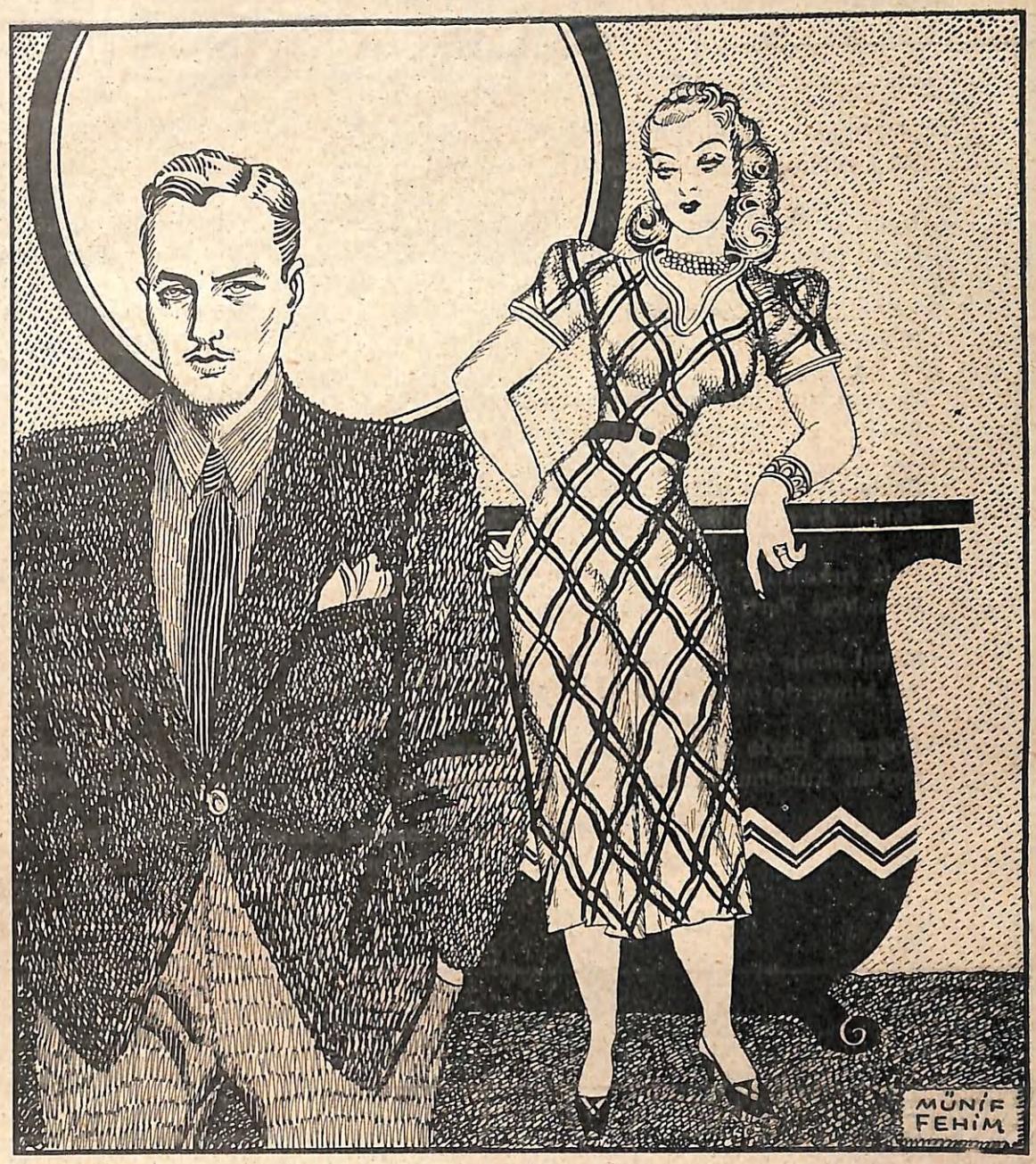

Kadın — Eskiden benim için deli divane olurdun...

Erkek — Hakkın var, seninle evlendiğim zaman bütün tanıdıklarım, benim çıldırdığıma hükmetmişlerdi!...

Füzuli merhamet insanı merhametlik eder.

★

Vefa, sevilmeyenin beklemesidir.

★

Bazı genç kızları şu isimle çağırmalı: «Fersude».

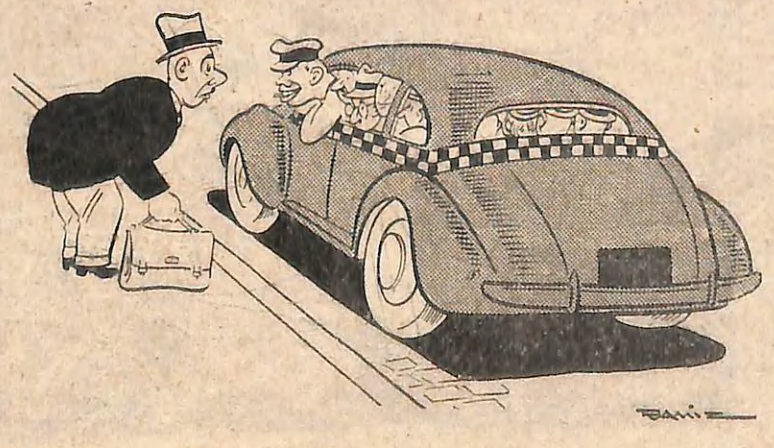

Müşteri — Dolmuş mu?

Şoför — Vay enayi vay, dolmuşun dolmuşu olur mu? Senin gibi daha sekiz kişiyi alırız!

Nefret, menfi yoldan bir alâkadır.

★

Seyahat, maymun iştahlılığımızın tatmin vasıtasıdır.

★

Birden ziyade adam öldürenlere ölenlerin sayısı nisbetinde ceza kesilse, harp açanlar daha temkinli olur.

★

Bir kitabı fazla satmak için kapağına şunları yazmalı: «Bu kitabı zeki olmıyanlar almasınlar, çünkü anlayamazlar.»

★

Fena muamele eden insanı cevapsız bırakmak, onu bu yolda cesurlandırıp cezayı sezasını aramağa sevketmektir.

★

Fakirle zengin arasında şu fark vardır, biri hayatı azımsar, öteki kanıksar.

★

Peşini bırakan, eşini bırakmış demektir.

ATÂ

NERELERDE OTURUYORLAR?

Son zamanlarda bazı meşhurlarımız semt değiştirmişlerdir. Bunların taşındıkları yerleri sırasiyle bildiriyoruz;

Mebrure Aksoley: Taya Kadın.

İbrahim Çallı: Balık Pazarı

İsmail Hakkı Baltacıoğlu : Keresteciler,

Hilmi Ziya: Eğrikapı,

Nazmi Topçuoğlu: Unkapanı

Mümtaz Ökmen: Akarçeşme

Nihat Erim: Halıcıoğlu,

Hasan Âli: Azapkapı,

Halit Nazmi: Boğazkesen,

Ömer Besim: Karacabey,

Nurullah Atac: Bakırköy,

Asaf Halet: Sulukule,

Doğan Nadi: Valde Çeşmesi,

Necip Fazıl: Hayırsız Ada,

Sadık Aldoğan: Cerrahpaşa,

Sabahattin Ali: Zindankapı,

Lütfü Kırdar: Merdivenköy,

Suat Hayri: Yemiş,

Atıf İnan: Çırpıcı Çayırı,

Fuat Ağralı: Eşme.

Betarz-ı Kudema

KASİDE

Kâmillere hâin feleğin kârı sitemdir
Her şâm-ü seher sunduğu şey katra-i semdir

Nâkıslara lâkin uzatıp destini her ân
Mebzûl olarak verdiği dînar-ü diremdir

Dün uğradı bir muhtekirin bâğına râhim
Gördüm ki hased-bahş-i gülüstan-ı İremdir

Kurmuş bu mahal üstüne bir tane de ev kim
Kâşane-i (Dârâ) gibi pür hayl-ü haşemdir

Ey yolcu! bu varlık yükü vermez sana fayda
Mâdâmki son menzilin ıklim-i ademdir

Ahvâline bir kerre nigâh eyle şu yurdun
Ruhsârı soluk, gözleri âlûde-i nemdir

Her cânibi hasret yaşıyor cümbüşe, zevka
Her kûşesi, kalbim gibi, meşhûn-ü elemdir

Kalmış yiyeceksiz, giyeceksiz, barınaksız
Her âile müstağrak-ı derya-yı zimemdir

Vâdî-i zarurette şaşırmış yolu her kes
Halkın hele bir bak ki hemen nısfı veremdir

Kabil mi rehayâp alabilsinler ölümden
Eklettiği biçarelerin berk-i kelemdir

Sâki! Bana mey ver ki şu kalbimdeki ye'si
Bir def'edecek vâr ise peymane-i cemdir

(Falih), yine bir gün dönecektir, hele bekle
Haksız dememişler, ona: (şimşîr-i Acem) dir

Ebnâ-yı zaman içre o pervane-mizâcın
Bir tek eşi vardır, o da: (İzzet) li (Etem) dir

Çoktur çataçak kimse bu gün, ey kalem, ammâ
(Püskülsüz) ü almak ele evlâ ve ehemdir

Ziraki o serdâr-ı gürûh-u ukalânın
Hem sûreti, hem sîreti, hem gayreti kemdir

(Fâzıl) babanın aklı uzundur, buna söz yok (1)
Lâkin ne yazık, kameti beş, altı kademdir

Ey bâdısabâ! şimdi gidip Mîr-i (Nihad) a (2)
Bildir ki vatan gülşeni muhtâc-ı himemdir

Sun sonra dahi tuhfe-i ihlâsımı bol bol
Zira o da (Râsıd) gibi üstad-ı kalemdir.

RÂSID

(1) Fazıl Ahmet.
(2) Halil Nihat.

Erkekler — Aşkolsun, şu kadınlara... Bacaklarını erkeklerin gözünden saklamak için, uzun etek modasını çıkardılar!

Kısmetinde olanın

Yazan: *Hamdi Varoğlu*

TARİH TEKERRÜRDÜR

Bir Amerika sinema şirketi mümessili dünyayı dolaşmış, memleketine dönerken de bize uğramış. Cumhuriyet gazetesinde beyanatı çıktı.

Çoğu sözleri sinema tekniğine dair olan bu zata, bizim sinemacılığımızı nasıl bulduğunu sormuşlar. Hindistan filimciliğine nazaran oldukça ileri sayılır, demiş.

Üzerinde fazla düşünmeğe lüzum olmayan bir cevap. Karagözden bir gömlek farklı demek istemiş.

İstanbulu nasıl buldunuz, demisler. Bir Avrupa sehrinden farksız, demiş ve ilâve etmiş:

— Dünyanın en güzel taksilerini sehrinizde gördüm.

Al lâkırdıyı, otur aşağı.

Bazı mevzular vardır ki pek fazla kurcalamağa gelmez, sonu capanoğlu cıkar. Sinema şirketi mümessilinin, sehrimizi bu şekilde methederken halimize acıdığı nasıl da anlaşılıyor.

Bir Avrupa sehrinden farksız! Avrupa sehirlerinin, son harptanberi birer viraneden ibaret kaldığını hep biliyoruz. Oldum olası bakımsız sehrimizin bicare sokaklarında dolasan lüks taksileri de «dünyanın en güzel taksileri!» dive tarif edince «kel basa simsir tarak» tan farksız bir lâf etmis oluyor.

Bes on sene evvel de bir baska mütehassıs: «Sokaklarında adım basında dilencive rastlanan. resmî binalarının ici bu kadar debdebeli bir sehir daha görmedim» demişti.

Tarih tekerrürden ibaret.

—o—

LALAPAŞA DAYAĞI

Teker teker, alelâde mânaları olan bazı kelimeler, yanyana geldikleri vakit öyle garip, yeni mânalar alıyorlar ki şaşmamak kabil değil.

Meselâ, bir kaç gündenberi lâfı edilen, Lâlapaşa kaymakamının, kaza Demokrat parti başkanı Ali Şahinşahı bastonla dövmesi hikâyesi bu nevi bir kelime cilvesi yaratıyor.

Lâlapaşa kaymakamının Şahinşahı döğmesini bir gözönüne getirin.

Lâlapaşanın kendisi de değil de kaymakamı, şahı da değil de Şahinşahı sopadan geçiriyor.

Aman Allah, bu ne görülmedik, ne işitilmedik şey.

Şahinşah hastalanmış, hastahaneye yatmış, evrak mahkemeye verilmiş, incelemelere başlanmış. Lâlapaşalılar, Halkçılarla Demokratlar arasındaki bu yeni ;eşit politika mücadelesinin mahkeme huzurunda alacağı manzarayı merakla bekliyorlardır.

Lâlapaşa eğleniyor.

—o—

GEÇMİŞ OLSUN!

İstanbul vapuru, yolcu teşvii için içine giren valimizi, az daha kaçırıyormuş. «Ben gidiyorum» diye haber vermeden, alangle bir sıvışma usuliyle palamarı çözmüş, denizin ortasında işin farkına varmışlar, kaptana keyfiyeti haber vermişler, dönüp rıhtıma yanaşmamakta inat etmiş.

Karada kaptan o ise denizde de benim demiş olacak. Hakkı var. Bakmışlar ki olacak şey değil, hemen bir motör çağırmışlar, doktor Lütfi Kırdar ona binmiş, şehre dönmüş.

Valimize geçmiş olsun!

Biraz daha geç davranıp geminin hareketini Marmaranın ortalarında haber alsaydı, ne olurdu acaba?

Belki de, oldu olacak der, bir müddet denizin keyfini çıkarırdı. Düşünün bir kere, İstanbul valisi, İstanvul vapurunda!

Sultanülberreyn velbahreyn gizi bir şey!

Kasap — Yakında on kuruş daha indireceğiz.
Müşteri — Oh, oh, Belediyenin himmetiyle mi?
— Ne münasebet, palamutun, uskumrunun himmetiyle!

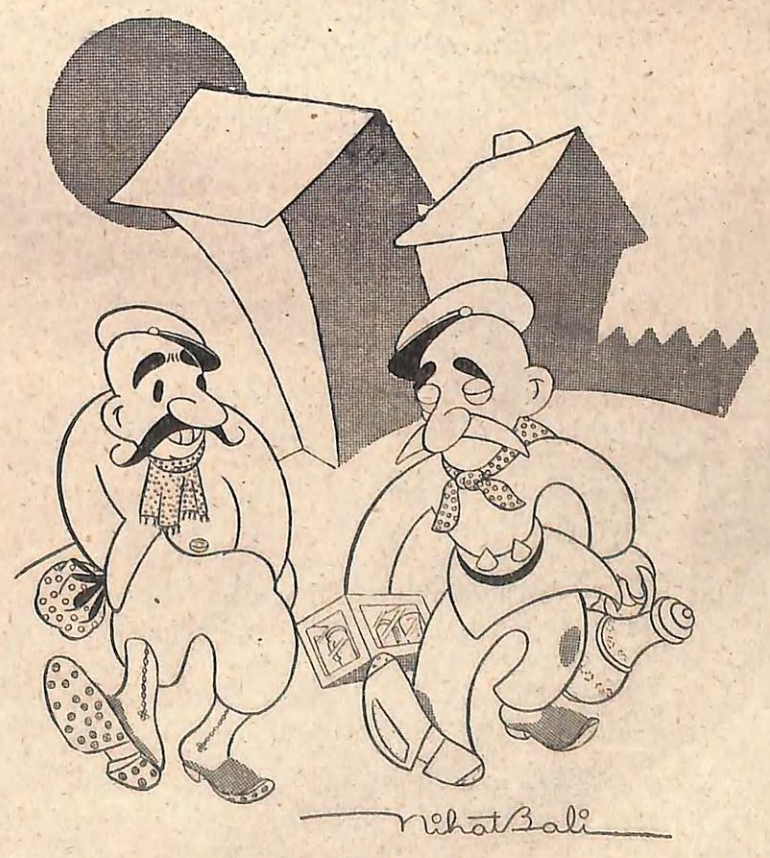

— Haydi bıyıklarıma süydü amma, nimete nasıl kûfur yapar, mori kardaş?
— Ne dedi ki?...
— Pırasa bıyıklı herif ,dedi bire!

Çömezin Röportajları:

73

Meyhaneler Kapanınca...

Çizen : RAMİZ

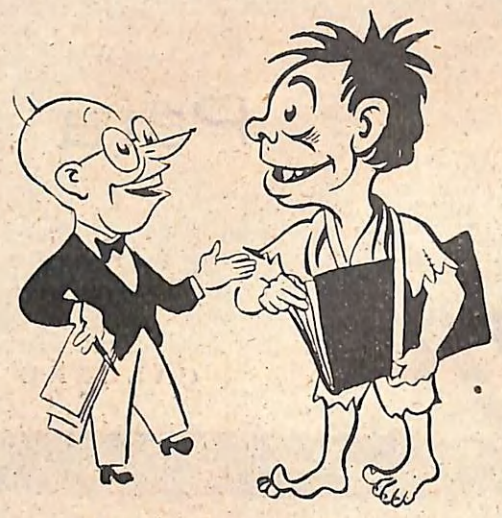

Çömez — Ne vakittenberi bu işe başladın?

Gazete müvezzii — Eskiden küfeci idim, sarhoş götürürdüm, şimdi müvezzi oldum!

Çömez — Meyhaneler kapandı, sevin...

Sarhoşun karısı — Nasıl sevineyim, bizim haneler meyhane olacak!

Çömez — Niçin artık fitil olmuyorsun?

Sarhoş — Yakarlar diye korkuyorum!

Çömez — Pek kederdesin...

Garson — Nasıl kederde olmıyayım, bundan sonra biz kimi sızdıracağız!

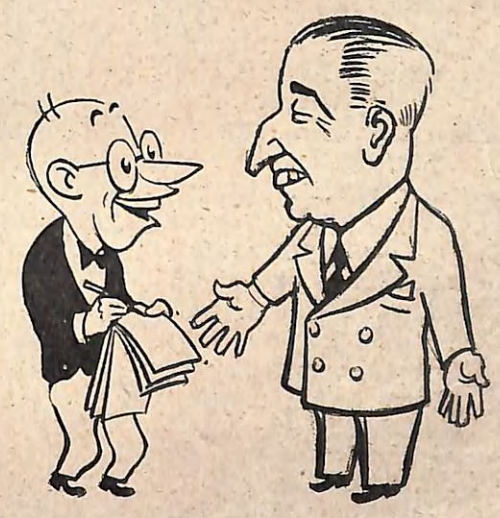

Çömez — Tekelin kârı azalacak mı?

Tekelci — Tiryakiler dört elle sarıldıkça bizim Tekele bir şey olmaz!.

Çömez — Artık sarhoşların nârasını dinlemiyorsunuz ya?

Polis — Hayır, şimdi meyhanecilerin feryadını dinliyoruz!

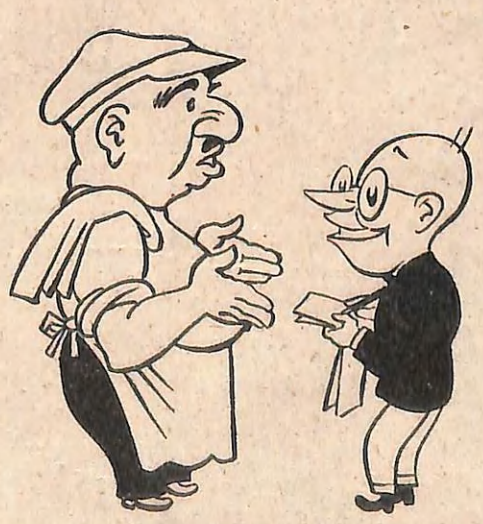

Çömez — Kabahatli sensin...

Meyhaneti — Tabiî, vaktinde meyhanemi birinci sınıf yapmamıştım!

Çömez — Meyhaneler kapanınca?...

Şarkıcı kız — Korkarım bize bakıp sarhoş olacaklar!

Hikâye

Para

Yazan:
ÇALÇENE

Beyoğlunda büyük bir müessesede üçük maaşlı bir kâtiptim.

Kasımpaşadaki harap evimizden çalıştığım yere ekseriya yayan gelir, artırdığım tramvay parasiyle kahve içerdim.

Çalıştığım yerin karşısında kocaman bir manifatura mağazası vardı. Kasasında oturan gözleri lâcivert renkli güzel kız, aklımı başımdan almıştı. Onu, işçi zannetmem, yani aşağı yukarı aynı seviyede olduğumuzu kabul etmem, gönül kuşumun ona doğru uçmasında büyük bir âmil olmuştu. Halbuki: Patronmuş!

Bu kız bana, hemen hemen hiç yüz vermiyordu. Bakışlariyle şunları söylemek istiyordu:

— Seni, fizikman hiç de fena bulmuyorum. Muntazam bir vücudun, güzel bir yüzün, sıhhatli bir halin var. Illâ ve lâkin züğürtsün. Bu sebeple üzerinde emniyetle duramıyorum.

Bu sözler, belki de kendi kafacığımın bir icadıydı. Fakat, bu kuruntum beni pek düşündürüyordu. Başımda bol nüfuslu bir aile vardı. Avanta yapacak bir iş de tutamamış olduğum için kılığımı bir türlü ayarlıyamıyordum.

Şu kılıksızlık, hele ihmalden olmayıp da parasızlıktan ileri gelirse, insanı öyle sünepeleştiriyor, öyle kelleştiriyor ki... Kıza, gün geçtikçe biraz daha abayı yakıyor; fakat bir tek kelime bile söyliyemiyordum. Ne yapmalı, nasıl etmeli de onunla bir defacık olsun konuşmak imkânını bulmalıydı? Bir gece, sabaha kadar göz yummadan hep bu meseleyi kurdum. Doluya koydum almadı, boşa koydum dolmadı. Nihayet kararımı verdim, sokağa fırladım.

Sevgilimin mağazasının önüne geldim, acele bir işim varmış gibi yaptım, baş ucundaki telefona yaklaştım; en nazik, en ahenkli sesimle:

— Afedersiniz efendim, müsaade buyurulursa bir telefon edeyim, bizimki bozuldu da...

O, hiç aldırmadan lütfen müsaade etti. Amma, ne de olsa kadın milleti. Hele kendisiyle aylardanberi meşgul olan bir genç, telefon eder de o, bir tek kelimeyi kaçırır mı?

Telefonu açtım, «çevir!» sesini beklemeden numaraları gelişi güzel çevirdim: Başladım ezberlediklerimi söylemeğe:

— Zühtü sen misin? Merhaba, ben Murat. Telefon mu? Evet çalmıyor, bozulmuş. Ben de dışarıdan telefon ediyorum. Şimdi aşağı inemiyeceğim. Not et oraya. Varil bulamıyoruz. Ne yapalım?? Sen şimdi yahudiye git, para bulamadığımı söyle. Olmayınca yaratacak mıyız? Yirmi bin liradan fazla on para veremem! Versin efendim, varsa müşterisi hiç durmasın... Razı ise al faturayı, çekmeğe başla! Taaaabiî, tabiî. Hadi kuzum. Olur, olur. Eyvallah!

Para vermek üzere kasaya yaklaştığım zaman birisini o kadar değişik buldum ki... Gülmemek için kendimi zor tuttum. Şu, köpeğin bile yemeği para, ne kudretli, ne olmazları olur yapan şey... Hasba neredeyse, telefon konuşma ücretini almıyacak:

— Kalsın efendim!

Deyiverecek...

Ben nazikâne bir tavırla on beş kuruşu kasanın önüne bıraktım ve süratle dışarı çıktım...

***

Ona, üç gün sonra tramvayda rastladım. Gözlerimin içine baygın baygın bakıyor:

— Hadi, ne olursun? Bir şey söylesene!

Demek istiyordu.

Her tarafım titreye titreye bir selâm verdim ve:

— Nasılsınız?

Diyebildim.

Aman! Ne de çaçaron şeymiş... Tramvaydan Taksimde ininceye kadar, neler, neler anlatmadı ki...

Bu tanışma, bir kaç gün içinde dehşetli bir aşk sar'ası haline geldi. Beni, herkesten kıskanmağa başladı. Pek kısa bir müddet sonra evlendik.

Meğer o, benim paramla kendi aklını birleştirmek niyetinde imiş... Halbuki: Benim aklımla onun parası birleşti!

—O—

Hayırlı kız

Pek müşkülpesent bir kıza benziyordu. Delikanlı ne teklif ettiyse «hayır» cevabını aldı. Nihayet kızmıştı:

— Siz hiç «evet» demesini bilmez misiniz?

— Hayır. Annem bana yalnız bunu öğretti.

— Demek her şeye «hayır» diye cevap verirsiniz?

— Daima.

— O halde, sizi zorla öpersem darılır mısınız?

— **Hayır.**

İhtiyar — Eskiden buna karga derlerdi, acaba şimdi ne diyorlar?!

FIKRALAR

Kısacası

Karısına merak olmuştu. Bir gece nihayet sordu:

— Allah saklasın ama, kocacığım, farzet ki evde yangın çıktı... Kimi evvelâ kurtarmak istersin: Çocukları mı, beni mi?

Erkek derhal cevap verdi:

— Beni.

Antika

Avni Meserretçioğlu, bir arkadaşiyle birlikte meşhur bir antikacı dükkânından içeri girmişti. Arkadaşı güzel bir büste bakıyordu. Uzun uzun tetkik ettikten sonra, dükkân sahibine:

— Peki ama, dedi. Bunun başı kopmuş da sonradan yapıştırılmış galiba...

Avni Meserretçioğlu atıldı:

— Gayet tabiî, dedi. Bu meşhur on altıncı Louis'nin büstüdür. Bilirsin ki başı giyotinle keşilmiştir.

İmkânsız

Âşık, sevgilisine içini açmıştı:

— Her şey senin elinde, yavrum... İstersen beni dünyanın en mesut insanı yapabilirsin ...

Kız, ciddî tavırla başını salladı:

— Maalesef, cicim... dedi. Benim yapabileceğim tek şey, seninle evlenmekten ibarettir.

Ne duruyorsun!

Toy delikanlı, sevdiği kızla nihayet başbaşa kalmak gibi büyük bir bahtiyarlığa erişmişti. Fakat saadet başına vurmuş olacak ki, dili tutulmuş gibi duruyor, hiç bir şey söyliyemiyordu.

Nihayet bütün cesaretini topladı:

— Seni öpmek istiyorum... dedi.

Sevgilisi cevap vermedi.

Genç âşık tekrar etti :

— Seni öpmek istiyorum... Cevap versene, sağır mısın?

Kız cevap verdi:

— Gelip öpsene, kötürüm müsün?

İş yok!

Mahalledeki kızlardan bahsediyorlardı. Kadınlardan biri.

— Mebrurenin aleyhinde hiç bir şey söyliyemem, dedi.

Öteki hemen atıldı :

— Öyleyse başkasından bahsedelim.

Döner döner...

Üstat Hüseyin Rifat, yolda arkadaşına rasgeldi. Ellerinin, kollarının paketlerle dolu olduğunu görünce sordu:

— Ne o? dedi. Bu akşam sizde ziyafet var galiba?

Arkadaşı:

— Eh, küçük bir toplantı tertip ettik, dedi. Karımın yaş gününün yıldönümünü kutluyoruz da...

Hüseyin Rifat şaşmıştı:

— Yaş gününün yıldönümü mü? O nasıl şey öyle?

Arkadaşı cevap verdi:

— Basbayağı, azizim: Karımın yirmi beşinci yaş gününün onuncu yıldönümü...

Vizite

Şehrin meşhurelerinden biri doktora gitmişti. muayenenin fazla uzadığını, tetkiklerin derinleştiğini görünce:

— Doktor Bey, diye ihtar etti. Böyle devam ederseniz viziteyi ben alırım...

İhtar

Bir çocukluk arkadaşı aktör Muammere her rastlayışında mutlaka birini çekiştirir, kendi aleyhinde atıp tutuğnu söylerdi.

Bir günyine koşa koşa geldi:

— Şu Hüseyin denen herif yok mu? dedi. Dün, yine senin hakkında bir takım yalanlâr anlattı, durdu...

Muammer kaşlarını çattı:

— Ya? dedi. Öyle mi? Bak ona söyle, haberi olsun: Hakkımdaki yalanları bitirip de hakikati söylemeğe başlıyacak olursa kafasını kırarım.

Çalışan kim?

Kırtasiyecilikle mücadele için verilen kararlar arasında kadın memurlara temas eden bir madde de vardı. Kocası, bir dairede memur olan karısına bunu haber verirken:

— Artık çalışırken boyanmak, taranmak sizin için yasak oluyor...

Dedi.

Kadın hayretle sordu:

— Kim çalışırken?

Birebir

Çallı İbrahimle bir arkadaşı soğuk algınlığına karşı ilâç ve çarelerden bahsediyorlardı. Bir aralık Çallı:

— Benim bir âdetim vardır, dedi: Soğuk aldığım zaman hemen bir gazinoya girerim, bir şişe rakı getirtirim. Yarım saat sonra bir şey kalmaz.

Arkadaşı hayretle sordu:

— Hastalığın geçer mi?

Çallı güldü:

— Hayır, dedi, rakı biter!

İnatçı âşık

Arkadaşının fena bir kıza kapılmış olmasına canı sıkılıyordu. Ona kaç kere nasihat etmiş, bir türlü sözünü geçirememişti. Onun gibi, daha bir çok arkadaşları da aynı şeyi söylüyorlardı.

Nihayet, bedbaht âşıkın, sevgilisini bıraktığını haber alınca hepsi sevindi. Niçin ayrıldığını kendisine sordular.

Delikanlı :

— Ne yapayım! dedi. Paramı bitirdi. Sonra bir gün kavga ettik, yüzümü gözümü paraladı. Nihayet başka bir adamla kaçtı. Ben de, sizin sözünüzü dinledim, alâkamı kestim...

Hava

Evlilik hayatından memnun olduğunu söyleyen mesut kocalardan biriydi.

Arkadaşı onun anlattıklarını dinledikten sonra:

— Karınla hiç çatıştığınız olmuyor mu? diye sordu.

— Hiç!

— Yok canım?

— Vallahi! Çünkü o kendi havasında gidiyor, ben kendi havamda.

Sinir

Lokantadaydılar, bir aralık kocası karısına döndü:

— Bana bak! dedi. Buraya ne vakit gelsek sen garsonla açıktan açığa dalga geçiyorsun... Farkında değilim zannetme. Bak sana son defa olarak söylüyorum: Garsonla dalga geçmen beni sinirlendiriyor...

Kadın kocasına doğru eğilerek cevap verdi:

— Evet ama, bifteği de sinirsizleştiriyor.

Rezalet!

Tramvayların, otobüslerin «rezaletinden» bahsediyorlardı. Biri:

— Hakikaten öyle, birader, dedi. Dün karımla çarşıya gitmiştik. Dönüşte Taksimden otobüse binelim dedik. Güç belâ daldık. İçerisi o kadar kalabalıktı ki nihayet ben bir yer buldum, fakat zavallı karım ayakta kaldı...

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Kenan Matbaası — İstanbul

TOMBUL TEYZE

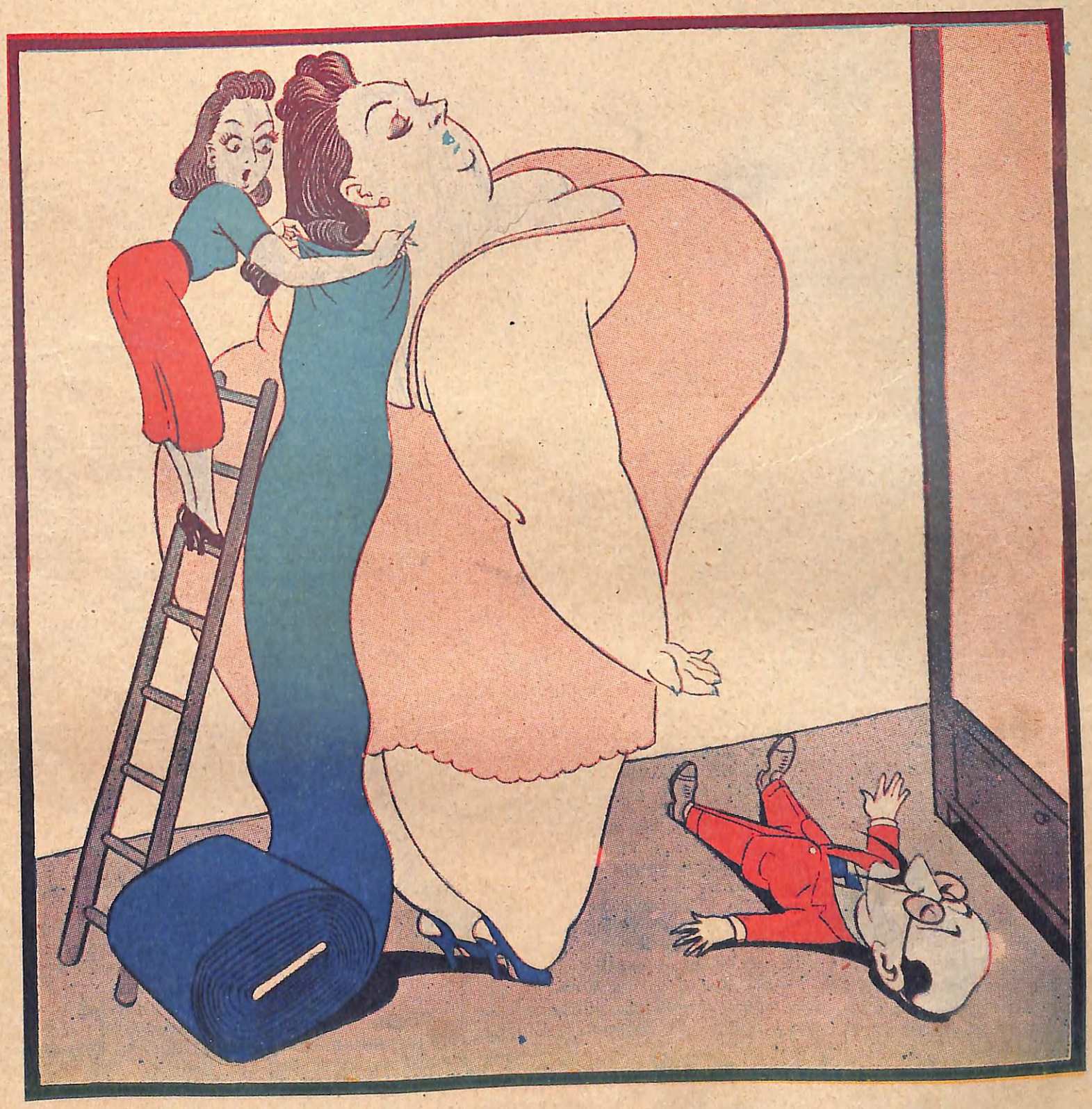

Terzi — Ah kaymeni, Müsyü bayıldı?
Tombul Teyze — Tabiî bayılır: «Uzun etek moda» dedin. Kumaş parasını hesap edip adamın yüreğine indi!

T. T. POSTASI

Karamürsel: D. T.

Sayın Teyzeciğim,

S — Atina civarındaki Himetüs dağındaki tayyare kazasından sonra tayyareye binmeğe cesaretiniz var mı

C — Tayyareyle Amerikaya gitmiş kahramanlardanım. İcabettiği zaman evvel Allah yine de binerim. Kaza meselesine gelince: Böyle bir çarpışmadan ben korkacağıma dağlar korksun!